

endnu bemærke, at Reglerne for Opholds-kommunens og Næringskommunens gjensidige Myndighed med Hensyn til Ansættelsen af den Skattepligtiges Indtægt vistnok trænge til en grundigere Gjennemarbejdelse, end der i Udkastet og Vædringsforslagene er blevet dem tilbed.

Vi have ikke indladt os paa nogen nærmere Udtalelse om §§ 39 og 40 og de dertil knyttede Vædringsforslag, da vi efter det Ovenangførte ikke anse dette Forhold for moment til Afgjørelse.

Mindretallets to andre Medlemmer (Fingerlev og Rosen) kunne dels efter den hele foreliggende, ovenfor paapegede Situation ikke anse det for rigtigt, at bidrage til det foreliggende Lovforslags Fremme, dels for-mene vi, at de mest fremtrædende Mangler i de nuværende Beskatningsforhold kunne afhjæl-pes, uden at man behøver at fjerne sig saa langt fra det Bestaaende som Lovforslaget gjør, og uden at man behøver at gaa til fælles Lovbestemmelser for Kjøbenhavn, Kjøb-stæderne og Landet, hvis særlige Beskatnings-love efter vort Skjøn have deres fulde Be-rettigelse i Forholdenes store Forskjellighed og i den historiske Udvikling. Kunde saa-danne Love bibeholdes, vilde de store Van-skeligheder, som rejse sig, naar der skal gives en kommunal Skattelov med fælles Bestem-melser for hele Landet, derved være fjernede.

Vi kunne saaledes ikke være enige med Udvalgets Flertal i, at den ved Lovforslaget anviste Vej er „den eneste mulige og rigtige til at raade Bod paa de paapegede Ulemper i Beskatningen“. Dertil synes det os uheldigt og ubilligt at lægge den utvivlsomt stadig voksende kommunale Skattebyrde alene over paa Personerne og at beskatte Eiendommen og Bedriften kun gennem disse. Man gjør derved Eiendommens og Bedriftens Skattepligt afhængig af Personens øvrige Indtægter og af Tab, der kan hidrøre fra andre Kilder, og det er indlysende, at man ikke opnaar Sikkerhed for, at en Bedrift, selv om den har givet betydeligt Overflud i den Kommune, i

hvilken den udøves, og hvor den kan foran-ledige store kommunale Udgifter, kommer til at udrede Stat til denne. Det forekommer os ogsaa at være ubilligt at gjøre den personlige Skat til den absolute Hovedskat, fordi den let falder mest tryk-kende paa de faste Indtægter, der altid kunne beregnes med Sikkerhed, medens disse ingenlunde repræsenterer den bedste Skatteevne.

Det rigtige, ogsaa i vor tidligere Lovgiv-ning anerkjendte Princip er efter vor For-mening dels at beskatte Grundeiendommen og Bedriften, dels Personerne. Forholdet mellem Beskatningen paa disse to Grundlag maatte da baade for Kjøbstads- og Land-kommunerne fastsættes for et nærmere begrændset Tidrum med specielt Hensyn til de særlige Forhold i de enkelte Kommuner.

Ved Siden af Skat paa Personer, paa den personlige Skatteevne, vilde man da faae en Skat paa Eiendom og Bedrift. Herved vilde man ved Siden af den personlige Skatteevne ramme den Fordel og Nytte, som Grundeiendommen og Bedriften have af den kommunale Ordning eller, om man vil, faae en Refusion for de Udgifter, der i kommunal Henseende særlig foranlediges ved Eiendommen og Bedriften. At disse medføre Byrder for Kommunen i et ganske andet Omfang end Personerne som saadanne, turde være indlysende. Det omtalte Princip for Skattefordelingen er ogsaa nu tilbøielig gjen-nemført i vor Lovgivning, idet Hart-kornbeskatningen i Landkommunerne for de egentlige Agerbrugs Bedkommende hviler paa dette. At der i Landkommunerne er en Erkjendelse tilstede af dette Principets Rig-tighed og af, at den personlige Skat ikke bør være den absolute Hovedskat, men kun en Hjælpestat, fremgaar formentlig deraf, at den i Landkommunalloven givne Ud-gang til for en væsentlig Del at komme bort fra Beskatningen paa Landbruget ved at forøge Skatten paa Formue og Veilighed ingenlunde er bleven benyttet i noget stort Omfang, uagtet der ved Siden af Kommune-skatten paa Hartkornet, — hvilken iøvrigt,